

ΕΦΗΜΕΡΙΣ — ΠΟΥ ΤΗΝΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

ΕΤΟΣ πρώτον, ἐν Ἀθήναις,
ποῦ πλουτίζουν οἱ κηφήνες.

Χίλια ὀκτακόσα ὀγδοῶντα τέσσαρα
μία μόνο νὰ ταιριάξῃ βρῆκα λέξι: ΚΑΙΣΑΡΑ

Ὁ ΓΩΜΗΟΣ τὴν ἑβδομάδα — μόνο μιὰ φορά θὰ βγαίνη,
κι' ὅταν ἔχω ἐξυπνάδα — κι' ὅποτε μοῦ κατεβαίνει.
Συνδρομητὰς δὲν δέχομαι — γιατί δὲν τοὺς ἀνέχομαι.
Κι' ὄσα φύλλα κι' ἂν κρατῆς — δὲν περνᾷς συνδρομητῆς.

Δὲν θὰ ἔχουμε τετῆριχα — ὅπως πρὶν καὶ νταραβῆριχα.
Γράμματα καὶ πληρομαί — ἀποστέλλονται σ' ἐμέ.
Μὲς 'στῶν φόρων τὴν ἀντάρα — κι' ὁ Ρωμῆός μας μιὰ δεκάρα.
Κι' ἄς τὴν δίνῃ ὅποιος θέλει — εἰδ' ἄλλίως δὲν μᾶς μέλει.

Τοῦ Ἰουνίου εἰκοσιτρεῖς,
βαρύνσαι νὰ τῆς μετρῆς.

Ἀριθμὸς εἰκοσιδύο...
εἰς τὰ πρῶτα μας — per Dio!

Δηρὸ λόγια εἰς τῆς Μούσαις,
παρούσαις καὶ ἀπούσαις.

Τόσον καιρὸ βουβάθηκα καὶ εἶχα συντροφιά μου
ἐρμηνευτὰς, σχολιαστὰς, σοφοὺς λογιωτὰτους,
τόσον καιρὸ ἐπάλευα κλειστὸς 'στὴν κάμαρά μου
μὲ ἀπολύτους γενικὰς καὶ μὲ ἀπαρεμφάτους.
Τύσον καιρὸ ἐπάλευα μονάχος καὶ μ' ἐκεῖνα
τὰ σοβαρὰ ΓΕΡΟΥΝΔΙΑ καὶ τρυφερὰ ΣΟΥΠΙΝΑ.

Ὡ Μούσαις κρινοδάκτυλαις τῆς μνημοσύνης κόραις,
μ' ἀφροπλάσμινα σώματα κι' ὀλόχρυσαις πλεξίδες,
ὅπου χαρίζετε γλυκαῖς 'στοὺς λατρευτὰς σας ὄραις,
ποῦ χύνετε 'στὰ στήθη των παρηγοριαῖς κι' ἐλπίδες
καὶ ὀνειρεύονται συχνὰ καὶ βλέπουν κόσμους ἄλλους,
χωρὶς χρηματιστήρια, μεσίτας καὶ δασκάλους.

Τόσον καιρὸ ἐγύριζα σκυφτὸς καὶ σαστισμένος,
καὶ μ' ἔτρεφαν ἀδιάκοπα δασκαλικάς μουρμούραις,
τόσον καιρὸ ἐξέχασα σὲ ποιὸ ἀνήκω γένος,
καὶ Σιμιτέλων ἐβλεπα καὶ Φιντικλήδων μούραις.
Τόσον καιρὸ δὲν εἴξευρα ἂν κόσμος ἄλλος ἦναι,
καὶ ἂν ὑπάρχη θάλασσα, γῆ, οὐρανός, Ἀθήναι.

Ὡ Νύμφαις, ὅπου παίζετε εἰς ἀπατήτους τόπους,
ποῦ λούζεσθε εἰς τ' ἅγια νερὰ τῆς Κασταλίας,
χωρὶς νὰ τὰ λερώνετε σὰν τοὺς κοινούς ἀνθρώπους,
κι' ἄρμονιῶν εὐρίσκετε ἀπείρους ποικιλίας,
καὶ νανουρίζεσθε συχνὰ ἐντὸς τῶν καλαμώνων
μὲ λαρυγγίσματα τρελλὰ μυρίων ἀηδόνων.

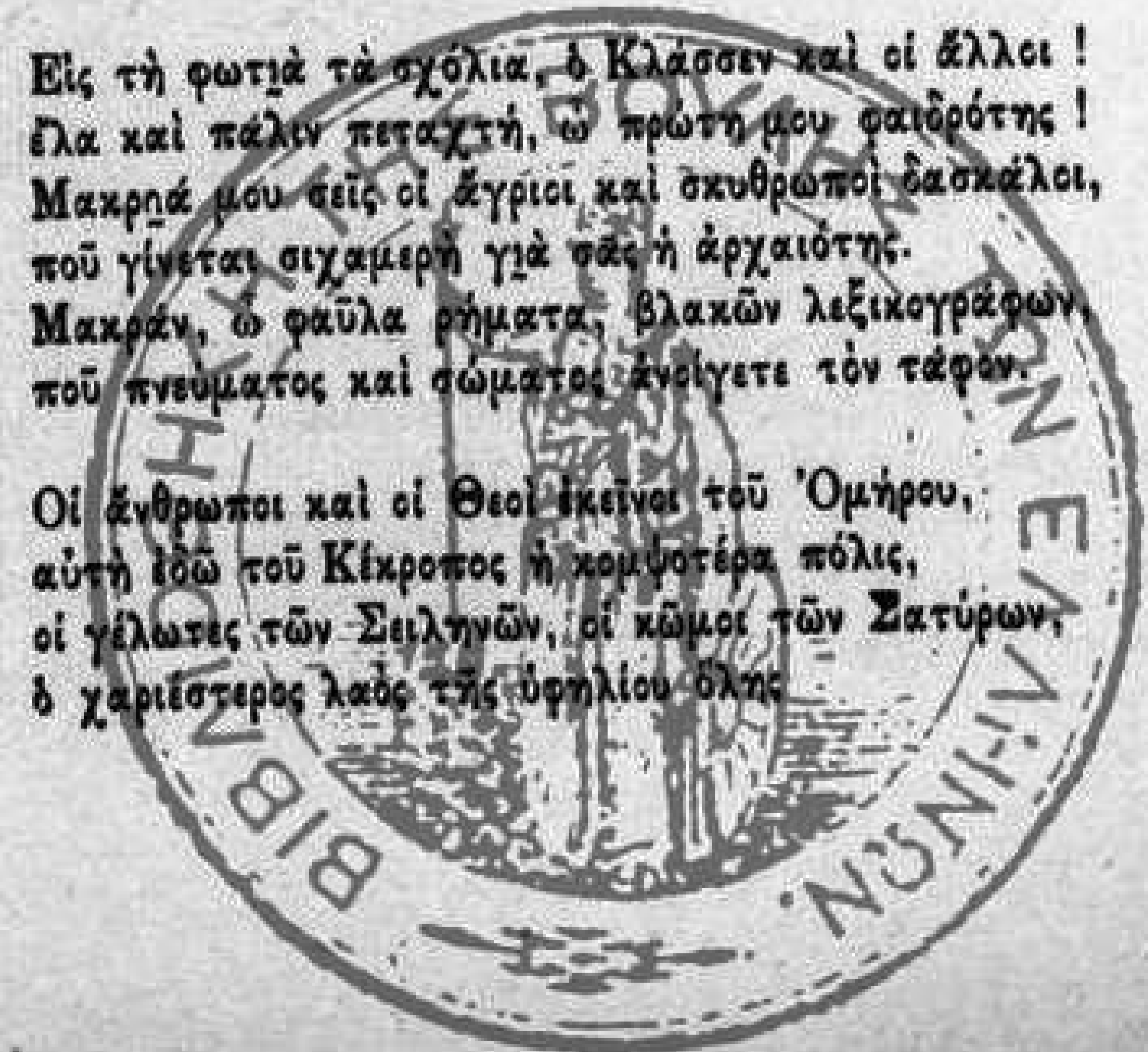
Φανῆτε τώρα, Μούσαις μου, νὰ 'δῶ τὰ πρόσωπά σας,
ποῦ διώχνουν λύπαις καὶ καῦμούς καὶ τῆς καρδιαῖς φτερόνου.
σηκώσετέ με γρήγορα ἐπάνω 'στὰ φτερά σας,
καὶ πᾶμ' ἐκεῖ ποῦ Ἐρωτες πετοῦν καὶ ζευγαρόνου.
Καὶ μιὰ στιγμή 'στὴ λίνη σας ἀφήσετε νὰ μείνω,
τὸν ρῦπο τὸν δασκαλικὸ γιὰ πάντα νὰ ξεπλύνω.

Ὡ σεῖς, ποῦ μ' ἀερόποδας γοργοπατᾶτε ἵππους,
ποῦ θέλετε νεότητα καὶ στήθη νὰ σφριγοῦν,
φαιδρῶν χορῶν συμπλέγματα 'στῆς Καλυψοῦς τοὺς κήπους,
κι' οἱ Ἐρωτες κι' αἱ Χάριτες παντοῦ σας κυνηγοῦν,
ποῦ δίνετε 'στοὺς φίλους σας μονάχα μία λύρα,
ἀλλὰ ποτὲ δὲν βάζετε 'στὴν τσέπη των καὶ λίρα.

Εἰς τὴ φωτιά τὰ σχόλια, ὁ Κλάσσην καὶ οἱ ἄλλοι!
ἔλα καὶ πάλιν πεταχτή, ὦ πρώτη μου παιδορότης!
Μακρὰ μου σεῖς οἱ ἀγρίοι καὶ σκυθρωποὶ δασκάλοι,
ποῦ γίνεται σιχαμερὴ γιὰ σὰς ἡ ἀρχαιότης.
Μακρὰν, ὦ φαῦλα ρήματα, βλακῶν λεξικογράφων,
ποῦ πνεύματος καὶ σώματος ἀνοίγετε τὸν τάφον.

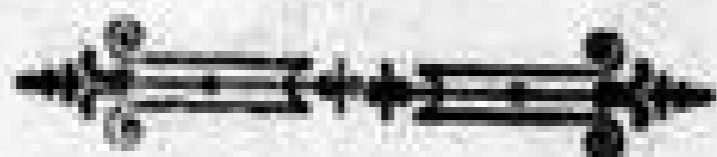
Ὅπου κι' ἂν ἦσθε τρίξετε τριγύρω μου καὶ πάλι,
τόσον καιρὸ σας ἄφησα, χρυσαῖς μου Νύμφαις, μόναις,
τόσον καιρὸ ἐθόλωναν τὸ ἄδειο μου κεφάλι
τοῦ Κλάσσην καὶ τοῦ Φιντικλῆ γραμματικοὶ κανόνες.
Τόσον καιρὸ δὲν ἔπαυσα τὸν νοῦ μου νὰ ζαλίζω,
καὶ μὲ χαρτιά λογιῆς λογιῆς τῆς τσέπαις νὰ γεμίζω,

Οἱ ἀνθρώποι καὶ οἱ Θεοὶ ἐκεῖνοι τοῦ Ὀμήρου,
αὐτὴ ἰδῶ τοῦ Κίκροπος ἡ κομψότερα πόλις,
οἱ γέλωτες τῶν Σιληνῶν, οἱ κῶμοι τῶν Σατύρων,
ὁ χαριέστερος λαὸς τῆς ὑψηλοῦ ὄλης.

μας ξωγραφίζεται στρυφνός, ώχρός και μαραμμένος
από αυτό τὸ ρυπαρὸν τῶν μωροσόφων γένος.

ὦ ! ναί ! ἔλατε. Μούσαις μου, καὶ σεῖς ὦ Τροβαδούροι,
για δώσετε 'στὸ χέρι μου καὶ πάλι τὸ κονδύλι,
ὦ ! ἄς μὴ βλέπω κἀνεὸς παληοδασκάλου μούρη,
καὶ ἄς μὴ κλείνουν ρήματα τ' ἀγέλαστά μου χεῖλη.
Μακρὰν ἀπὸ ἐζώλια καὶ ἀπὸ μωροσόφους,
ὅσπτε μου γέλοισι καὶ ζωὴ καὶ τοὺς παληοὺς συντρόφους.

Τηλεγραφήματα καινούρια ποῦ ἔρχονται μὲ τόση φούρια.

ΠΑΡΙΣΙΟΙ, αὐθήμερόν. — Μέρα μὲ τὴν ἡμέρα
μας ἔρχεται 'στὸν τόπο μας ἡ κίτρινη χολέρα.
Οἱ μὲν νομίζουν προφανῶς πῶς εἶν' ἐνδημική,
ἄλλοι τὴν θέλουν καὶ καλὰ ὡς ἐπιδημική.
Οὐχ ἤττον πρὶν ἀποδειχθῆ ὅποιου εἶδους εἶναι,
θὰ τὴν δεχθῶσιν ἀναυλα καὶ αἰ κλειναὶ Ἀθηναί.

ΤΟΥΛΩΝ. — Μὴ τὰ πιστεύετε, γιατί' εἶναι ὅλα μῦθοι,
τριανταδύο κρούσματα, ἀλλ' ἓνας προσεβλήθη.

ΛΟΝΔΙΝΟΝ. — Χαιρετίσματα πολλὰ ὁ Γόρδων στέλλει,
καὶ μὲ μεγάλη του χαρὰ 'στὸ ἔθνος ἀναγγέλλει
πῶς μόλις καὶ ὁ Στέφανος, ὁ μέγας Μακεδῶν,
ἐπῆγε πρὸς βοήθειαν, αὐτοστιγμὴ σχεδόν,
ἢ μάλλον μόλις ἀδείασε τὸ πρῶτό του πιστόλι,
καινούριο θάρρος ἔλαβαν οἱ στρατιῶται ὅλοι,
καὶ ὁ Μαχῶης, ποῦ τίποτα σχεδόν δὲν τὸν φοβίζει,
κἀπὼς νὰ τὰ χρειάζεται ἀπὸ προχθὲς ἀρχίζει.

ΑΥΤΟΘΙ, καὶ αὐθήμερόν. — Πάγια ἐννενηντα,
καὶ δάνειον Ἑλληνικὸν περίπου ἐβδομηντα.

ΒΙΣΒΑΔΕΝ, τόσας τοῦ μηνός. — Ὁ βασιλεὺς Ἑλλήνων,
μνάχος ταύτην τὴν στιγμήν τ' ἀνάκτορα ἀφίνων,
εἰς τὰ λουτρά πορεύεται μὲ τὸ καπέλο του στραβὰ
καὶ στέλλει χαιρετίσματα...

ΤΟ ΠΡΑΚΤΟΡΕΙΟΝ ΤΟΥ ΧΑΒΑ

Περικλέτος Φασουλῆς,
ὁ καθένας σεβνταλῆς.

Φ. — Μωρὲ σὺ εἶσαι, Περικλῆ, ἐσὺ ποῦ βλέπω 'μπρός μου ;
ποῦ ἤσουν καὶ ἀπ' τὸ πρόσωπο ἐγάθηκας τοῦ κόσμου ;
Π. — Νάτα ! λοιπὸν δὲν τὰ μαθες ; ... εἶδινα ἐξετάσεις.
Φ. — Τί ; ἐξετάσεις εἶδινες σὲ τέτοιαις περιστάσεις ;
Μωρὲ ἐδῶ ἐγάλασε ὁ κόσμος 'στὴν Ἀθήνα,
ἐδῶ, καλέ, πεθάνανε πολλοὶ ἀπὸ τὴν πείνα,
ἐδῶ ὁ κόσμος τάχασε καὶ ἦλθε ἀνω κάτω,
ἐδῶ χρηματιστήριο, ἐκεῖ τὸ Συνδικάτο.

ἐδῶ πτωχεύσεις, Λαύρια, Δημάρχων φυλακίσεις,
ἐκεῖ Τυπάλδος, Ἀμπελάς, καὶ τόσαι συζητήσεις,
ἐδῶ χολέρα καὶ βροχαῖς, ἐκεῖ αὐτοκτονία,
ἐδῶ ἐξεπατώθη, μωρὲ, ἡ κοινωνία,
καὶ ἐσείσθησαν τὰ πέρατα τῆς οἰκουμένης πάσης,
καὶ σὺ ἐπῆγες, μασκαρᾶ, νὰ δώσης ἐξετάσεις ;

Π. — Βρὲ ἔλα, στάσου μιὰ στιγμή καὶ τόσο μὴν τὰ χάνης...

Βρὲ ἀδελφέ, τί γίνεσαι τόσον καιρό, τί κάνεις ;

Φ. — Ἐγώ ; τὰ ξέρεις, πάντοτε ἄερα κοπανίζω,

κἀμμιά φορὰ δανείζομαι, ποτέ μου δὲν δανείζω,

πάντα κοιμοῦμαι ἤσυχα, τρώω καλὰ καὶ πίνω,

καὶ οὔτε ποτέ μου δάσκαλος ἐσκέφθηκα νὰ γίνω.

Π. — Καὶ δὲν μοῦ λὲς ποιὸς κυβερνᾶ ἀλήθεια τὴν πατρίδα !

(Ξέρεις, ἐγὼ δὲν διάβαζα καμμιά ἐφημερίδα).

Γιὰτί ἂν μ' ἐρωτοῦσες σὺ, θὰ σοῦ λεγα 'στὸ τέλος

πῶς κυβερνᾶ ὁ Φιντικλῆς ἢ καὶ ὁ Σεμιτέλος.

Πρωθυπουργὸς δὲν ἐγένε ἀκόμ' ὁ Δεληγιάννης ;

Φ. — Δὲν σοῦπα πῶς τὰ ἔχασες καὶ θάλασσα τὰ κάνεις ;

Μωρὲ ἔμπορεῖ ὁ Θόδωρος Πρωθυπουργὸς νὰ γίνη,

ἐνόσω ὁ Τρικούπης ζῆ, χωρὶς νερὸ νὰ πίνη ;

Π. — Γιὰ 'πὲς μου τώρα ἡ πατρίς ἔχει ἀκόμη πόρους,

καὶ ὁ Καλλιγᾶς, βρὲ Φασουλῆ, βάζει καὶ ἄλλους φόρους ;

Φ. — Ποιὸς Καλλιγᾶς, βρὲ κουτεντέ, ποιὸς Ροῦφος καὶ ποιὸς

|Ράλλης ;

Αὐτοὶ τὰ ἐκακάρωσαν... τί κάθισαι καὶ ψάλλεις ;

Τώρα Τρικούπης κυβερνᾶ, Τρικούπης βασιλεύει,

καὶ ἐκεῖνος ποῦ δὲν κυβερνᾶ 'στὰ ξένα ταξιδεύει.

Π. — Ἀληθινὰ τί γίνεται καὶ γιὰ τὴν Κωπαῖδα ;

(Ξέρεις, ἐγὼ δὲν διάβαζα καμμιά ἐφημερίδα).

Μωρὲ τί σκελεντίζεσαι γιὰ τέτοια, τί σὲ μέλει ;

Μάθε μονάχα πῶς ἐκεῖ δὲν εἶμιν' οὔτε χέλι.

Π. — Ἀμμέ 'στὸ Δημάρχο γιατί' ἐσθήσανε τουφέκι ;

Φ. — Ἄς τον νὰ πάη νὰ χαθῆ καὶ ἐκεῖνον τὸν ζευζέκη,

ποῦ μὲ τὴν κουταμάρα του εὐρῆκε τὸν μελιᾶ του,

καὶ ἐκλείσθη 'στὴν φυλακὴ μ' ὅλη τὴν φαμελιά του.

Π. — Καὶ δὲν μοῦ λὲς καὶ τίποτα γιὰ τῆς αὐτοκτονίας ;

Φ. — Τί νὰ σοῦ 'πῶ... κατήντησαν καὶ αὐταῖς ἐπιδημίας,

καὶ ἂν μὲ φανικὸν ὄξυ δὲν βρέξουμε τὴν πόλι,

μοῦ φαίνεται πῶς γρήγορα θὰ σκοτωθῶμε ὅλοι.

Π. — Πὲς μου ἀλήθεια τ' εἶν' αὐτὸ ποῦ λένε Σ υ ν δ ι κ ᾶ τ ο ;

Φ. — Τί εἶναι ;... εἶναι θάλασσα, ὅπου δὲν βρῖσκεις πάτο.

Π. — Ἀφοῦ λοιπὸν τὰ πράγματα εἶναι πολὺ σπουδαῖα,

δὲν εἶμπορεῖς 'στὸν Περικλῆ νὰ δώσης μιὰ ἰδέα ;

Φ. — Τί νὰ σοῦ 'πῶ, βρὲ ἀδελφέ, καὶ ἐγὼ καλὰ δὲν ξέρω,

καὶ σκούρα ὅπωςδήποτε θὲ νὰ τὰ καταφέρω.

Μάθε λοιπὸν πῶς μετοχὰς χιλιάδες τοῦ Λαυρίου

οἱ τρεῖς τοὺς ἀγοράσανε, καὶ χαλασμοὺς Κυρίου

ἐγένηκε 'στὴν ἀγορὰ, καὶ ἀρχίσαν ἀνακρίσεις,

καὶ ὁ Κοσσονάκος ἔκαμε σπουδαίας φυλακίσεις,

καὶ ἐθεωρήθη, καθὼς λέν, τὸ πρᾶγμα ὡς ἀπάτη,

καὶ μὴ 'ρωτᾶς τί γίνονται αὐτοὶ οἱ Συνδικάτοι.

Π. — Μωρὲ δὲν νοιώθω τίποτα, καὶ ἂν δὲν μοῦ ἐξηγήσης,

μοῦ φαίνεται 'στὴ πλάτη σου θὰ κάμω ἀνακρίσεις.

Φ. — Ὅ,τι καὶ ἂν ἤξερα ἐγὼ σοῦ τῶπα νένα σκέτα.

Π. — Μοῦδῶσες καὶ ἐκατάλαβη... ὄρσε, γαμπρέ, κουφίτα.

Νά ! καὶ τὰ Συνδικάτα μου, νά ! καὶ τὰ Συνδικά σου,

νά ! μετοχαῖς, νά ! Λαύρια, νά ! καὶ σερικιαῖς, καὶ χάσου.